

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐԿՅԱՆ

ՀԾԾՅՈՒՆՔ

Երբոր վարդի փունջք հայեցի՝
Ծրլան տժգույն ճակտիդ վերև,
Խոնարհեցիր աչերդ արև,
Քեզ այն օրեն ես սիրեցի:

Թերթեր հուզող սյուքի մը պես՝
Թրոար սրտիս ծալքերն թոթվել,
Քրնարի մը կրրակե թել՝
Քեզ ձրգեցիր դու աղիքես:

Արդ կը փախչիս ինձմե սյուքի
Պես, շուքըդ տաս լոկ քրնարիս,
Գիսաստղի պես հեռուն կ'նագիս՝
Հովին տըված մագերդ ոսկի:

Երբ աստղալույց գիշեր է գով,
Շրջագայիս Պաղլար Պաշի,
Գիտե՞ս թե սիրտս ո՞րչափ մաշի՝
Շրջագգեստիդ լոկ շրշյունով:

Գա սյուքն ազատ քեզ այցելու,
Նային քեզի աստղերն ազատ,
Ըստվերին մեջ մինակ ու գատ՝

Ես կը դողամ քեզ մոտելու:

Ո՛հ, թող երթա՛ սյուրն իր ծաղկոց,
Նայի՛ն աստեղք թող յՕվկեան,
Եվ թող մեկ մե՛ս ալ թալկանա՛մ
Քու նայվածքիդ մեջ կրակութոց:

Մահիկն երբոր շառագունած՝
Իջնե լեռնն ի հորիզոն,
Ալ կ'անհետիս, չ'ես շրջիր հոն՝
Կագին, հովին, աստղին դիմաց:

Գերեզմաննոցին ցուրտ ծառեր
Կը փրսփրսան մեռելոց հետ,
Շրջագգեստիդ շրշյունին գեթ
Ինձ արձագանք մահահրավեր:

Նըվաղած են լույս ու ժրխոր,
Դադրած շրշյունք կանանց՝ անմոռնչ
Արդ կը թաղվին համբույր, մրմունջ՝
Աստեղագարդ անդունդին խոր:

Շրջագգեստիդ խշրտութն հար
Կը փրսփրսա դեռ ականջիս,
Հեծկլտալով իջնե հոգիս
Արտոսրալից անդունդ մ'ի վար...:

1871